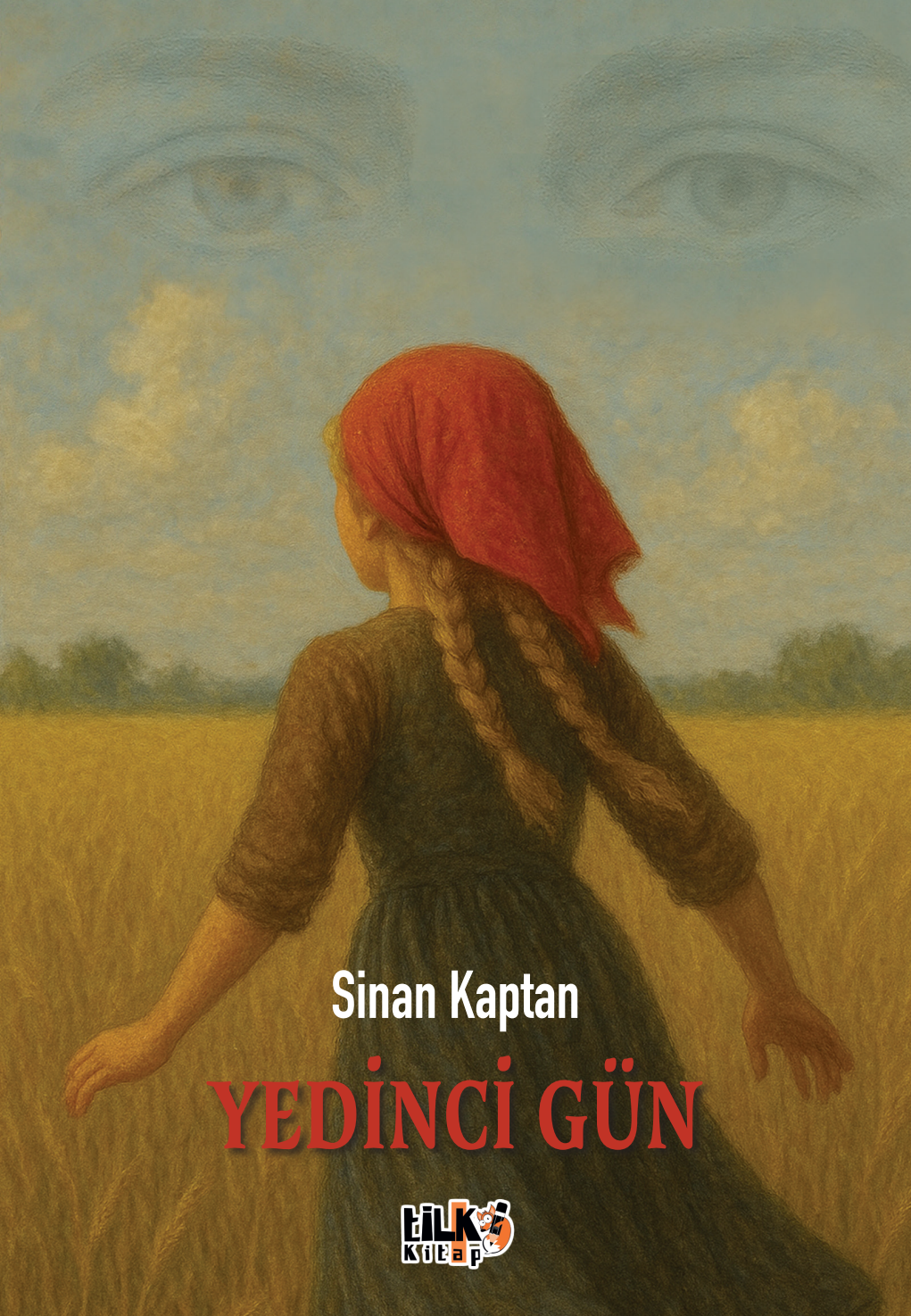

Sinan Kaptan
YEDİNCİ GÜN
İLK Kitap

tilki
Kitap
yayınevi

Yedinci Gün

Tilki Kitap©
www.tilkikitap.com
tilki@matbumedya.com
0850 304 22 03
Yayıncı Sertifika No 28740

Genel Müdür: Emrah Çelik
Editör: Hanife Sarıtaş
Sayfa Tasarım: Senem Yıldırım
Kapak Tasarım: Senem Yıldırım

1.Basım, İstanbul, Eylül 2025
ISBN: 978-625-5896-97-1
Tilki Kitap Matbaa / İstanbul
Matbaa Sertifika No: 48138

Eserin tüm telif hakları yazara aittir. Yazar, bu baskı için basım-satış-dağıtım-tanıtım haklarını Tilki Kitap'a devretmiştir. Yazar, eserin kapak dahil içeriğindeki tüm materyallerin (metin, görsel öge, tablo…) yasal ve fikri sorumluluğunu kabul etmiştir. Tilki Kitap'ın kurumsal görüşü olmayabilir.

YEDİNCİ GÜN

Sinan Kaptan

ÖN SÖZ

Efsane nasıl olunur? Kime kahraman denir? Kahraman olmak için ne yapmak lazım? Güzel bir kız kurtarmak mı? Ya da bir çocuk, veya bir köyü, bir ormanı, bir şehri, hatta bir ülkeyi kurtarmak insanı kahraman yapar mı?

Hayır, bu saydıklarımızın hiç birisi insanı kahraman yapmaz. Bir insanı kahraman yapan, yine insanlardır. İnsanlar ne kadar çok olayı dillendirirse, ne kadar çok duyulmasını sağlarsa, o kadar kahraman olursun. Bu kahramanlık hikâyesi ne kadar uzun süre devam ederse o kadar efsane olursun.

Evet, bu kitabımızda adı geçen Modo'nun hikâyesi bakalım ne kadar dillerde konuşulacak…

BİRİNCİ GÜN

1

Hava hafiften serinlemeye başlamış, akşamın karanlığı henüz bastırmamıştı. Ama yine de Yannis'in içindeki sıkıntı bir türlü geçmemişti. Ne kadar sıkıştırsa da, Nikos bir türlü lafa girip konuyu açamıyordu. Hafifçe koluna dürterek, usulca;

-*Hadi ya artık hadi*! diye tekrarladı.

Nikos da sesini kısarak:

-*Tamam, dur halledeceğim şimdi,* dedi ve önde hızlı hızlı gitmekte olan köylüye seslendi;

-*Hüsmen Ağa, bak ne diyeceğim*, diyerek ağzını buruşturdu.

Hüsmen, hiç hızını kesmeden, sanki söylenecekleri biliyormuş edasıyla,

-*He Komutanım dinliyorum, ama acele edelim, bak kararacak şimdi ortalık, buralar tekin değildir, çapulculara falan denk gelmeyelim bak*, dedi.

Hüsmen, kırk beş yaşlarında, uzun boylu, zayıf, saçlarına aklar düşmüş, ama daha dinç olduğu her halinden belli biriydi. Yunan

işgalinden sonra kasabaya kurulan karakol komutanlığına kapağı atmış, Yunanlılara yardım ediyor, çapulcu diye nitelendirilen Türk direnişçileri ihbar ediyordu. Hatta bu ihbarlardan ödül konulan, bazı önemli haydutların, bizzat yerini göstermek suretiyle, hatırı sayılır bir hayli altın sahibi olmuştu. Hüsmen köylü olmasına rağmen, çocukken şehirde okumuş, kasabanın iki, üç okur, yazarından biri olması sebebiyle, karakolda çok işe yarar olmuştu. Hatta birçok konuda karakol komutanı askerlerden daha çok, ona itibar eder olmuştu. Bu konuda, askerler tarafından çok sevilmese de komutana karşı bir şey diyemiyor, sessiz kalıyorlardı. Nikos, utana sıkıla sözüne devam etti.

-*Yani diyeceğim;* dün üç altın aldın*, ama bütün işi biz yaptık.*

Nikos, İzmir çıkartmasında ilk gemide olanlardandı, ancak, sadece kendisi böyle uç bir kasabaya gönderilmişti, ilk gemide olanlar, genelde en iyi yerlerde görevlendirilmişken, kendisinin böyle ücra bir yerde ve çok tehlikeli bir noktada olmasını bir türlü hazmedemiyordu. Nikos, oldukça sportif yapıda, atletik, esmer, henüz yirmisinde genç bir askerdi. Yannis; Nikos'un tersine, kısa, kilolu, sarı saçlı, çilleri nerdeyse kahverengiye dönmüş, kirpikleri güneşten nerdeyse beyaz rengini almış, asla güneşe bakamayan komik görünüşlü, asker olduğu kıyafet içinde bile şüphe duyulan biriydi, Nikos gibi oda yirmisindeydi. Nikos, sözlerine devan etti

-*Bizde altınlardan pay almalıyız, diye düşünüyorum,* dedi. Kelimeler ağzından çıkarken üzerinden, çok büyük bir yükünde kalktığını hissetti. Ne var ki şimdi de, karnında bir yangın başlamıştı, acaba Hüsmen bu konuda ne diyecekti, merak içinde bunları bir anlığına düşünürken Yannis lafa girdi,

-*Tabii ya! Yani sen al altınları, biz tehlikeye dalalım, oh ne ala memleket, yok arkadaş, bizim de hakkımız var o altınlarda*,

dedi. Sesinde tehditkar bir tavır vardı, ancak yüzüne bakan, değil korku, en ufak bir endişe dahi duymaz, aksine gülmemek için kendisini zor tutardı. Ama Nikos'un aksine, en ufak bir sıkıntı veya karın ağrısı hissetmiyordu,

Hüsmen, altı aydır bu karakolda iş tutmaya başlamasına rağmen, çok iyi derecede Yunanca öğrenmiş, artık konuşurken duygu ve düşüncelerini bile ifade ediyor, hatta bazen espri dahi yapabiliyordu.

-Bence de haklısınız, dedi Hüsmen, Nikos ve Yannis'in gözleri parladı, nasıl parlamasın, üç altının ikisi onların olacaktı. Yannis çok sevindi, Nikos'un karın yanması bir anlığına geçmişti ki, Hüsmen devam etti:

-Dediğim gibi haklısınız, yani bu işte ortak sayılırız, anca beraber kanca beraber. Üç altın aldıysam üçe bölmemiz gerekir.

-Tabi ya, diye devam etti Yannis, Nikos'un kolunu dürterek:

-Sana demedim mi ben? Hüsmen Ağa *bizi anlar,* dürü*st adamdır,* sıkıntı çıkartmaz demedim mi? Diye devam ediyor, aynı zamanda da, Nikos'u dürtmeye ve kendisini onaylamaya zorluyordu, Ancak Hüsmen'in alaycı bakışı ve vücut hareketlerinden, Nikos bir şeylerin doğru olamadığının farkına varacak kadar zekiydi. Hüsmen sözüne devam etti:

- Komutanım hem yürüyelim, hem de konuşmaya devam edelim, yani ben üç altın aldım üçe bölelim. Yannis sözünü keserek,

-Hay yaşa, dedi. Hüsmen:

-Bu arada, Komutanım sen ne kadar maaş alıyordun, altı yüz elli drahmi miydi? dediğinde, Nikos'un karnındaki yangını daha da alevlendirmişti ki, Yannis, hâlâ durumu anlamadığını belli etti.

-Nikos'un maaşını niye sordun ki? Biz altınları ne zaman bölüşüyoruz? Ondan haber ver sen, dedi. Nikos, Yannis'in omuzundan tutarak onu durdurdu ve Hüsmen'e sesini yükselterek:

-Hüsmen Ağa, nereye varmak istiyorsun, çıkart şu baklayı ağzından, diye bağırdı. Hüsmen Ağa olduğu yerde durup, geriye döndü ve:

*-A*ğalar konu basit*, ben ne kazanıyorsam ortak, siz ne kazanıyorsanız, onlarda ortak olmalı, değil mi ya?* Diyerek, aslında onay beklemediğini, ancak kendi kazancının sadece kendine ait olduğunu, üstü kapalı bir şekilde belirttikten sonra, hızla dönerek yürümeye devam etti. Üstelik savaşı kazanmış komutan edasıyla, emrindeki askerlere sesleniyormuş gibi bağırdı.

-Haydin haydin çabuk, akşam oluyor.

Nikos, savaşı kaybettiğini anlamış, içine sinmese de, yapacak bir şey olmadığını bilerek, başka bir çare düşünmesi gerektiğini söylüyordu kendi kendine, yine de emre itaat edercesine yürümeye devam etti. Yannis, durumu kabullenmiyor, aksine ısrarcı olmaya devam ediyordu. Hızını artırmış Hüsmen'e yetişmeye çalışıyordu. Şişman vücuduyla zorlanıyor, arada yetişebilmek için koşmak zorunda kalıyor, ama yine de sözlerine devam ediyordu.

-Olur mu ya? O bizim maaşımız, niye seninle paylaşalım, biz onu hak ediyoruz, bu işlere gitmesek de, o maaşı alıyoruz, maaş almak için sana ihtiyacımız yok, ama biz olmasak! Sen nasıl ödül alacaksın ki? Değil mi Nikos?... Sözlerine devam ederek hızla kasabaya doğru yola devam ettiler.

2

Hava hafiften serinlemeye başlamış, akşamın karanlığı henüz bastırmamıştı. Cemal hızını artırmış, arkasından gelen kız kardeşine kızarak sesleniyordu:

-Hadi Sümbül! Çok geç kaldık, biraz daha hızlı, ne olur bak, valla ağa babam yine çok dövecek beni, bu kadar geç kalınır mı? Yandım ki ne yandım ben, diye söyleniyor, hızına hız katmaya çalışıyordu.

Sümbül arkada, Cemal'e yetişmeye çalışıyor, ama önünde hızlı hızlı yürüyen Cemal'in yürüyüşüne gülmekten de kendini alamıyordu.

-Yürüyoz ya Cemal işte, ne olmuş az oyalandıysak, yabanda değildik ya, halam salmadı deriz. Bir şey *olmaz, hem ben babamın önüne siper olurum, seni dövdürmem, korkma*, diye Cemal'e teselli vermekteydi ama, kendisi de biliyordu ki, babası Cemal'i dövecekti. Kaçarı yoktu, belki bir umut diyordu içinden, belki sadece kızar, dövmez diyordu.

Sümbül, o gün halasının kızının nişan hazırlıklarına yardım için, halasının kasabadaki evine gitmiş, Cemal onu almaya geldiğinde, biraz fazla oyalanmış, köye dönüş için geç kalmışlardı. Ama bütün sıkıntı bu değildi. Karanlığa kaldıklarında, hem hava daha serin olur, hem de Yunanlılara isyan eden, Çapulcu Türkler tarafından saldırıya uğrayabilirlerdi.

Cemal on yedi yaşında, henüz yeni yeni bıyıkları terlemiş, siyah saçlı, ama beyaz tenli, oldukça güzel yüzü olan bir gençti. Allah yüzüne verdiği güzelliği sanki vücudundan saklamış gibi, bir bacağı düz, diğeri bir yay gibi eğri, bir de sağ omzunun üzerinde, sırtına doğru bir kavun büyüklüğünde kamburu vardı. Çevrede Modo diye bilinirdi.

Cemal, yani namı değer Modo, dört yaşındayken, köyde oluşan bir heyelanda, evlerinin sele kapılıp, yıkılması sonucu, anasını, babasını ve diğer iki kardeşini kaybetmiş, Yüce Allah'ın fiziken verdiği kusurlarına, bir de manevi kusurlar ekleyip, hem öksüz, hem de yetim bırakmıştı. Köyün varlıklı ailelerinden, Muhittin Ağa sahip çıkmış, evine besleme olarak almıştı. Biraz büyüyünce de, bir mesleği olsun diye, marangozun yanına çırak vermiş, iyi kötü bu yaşına kadar getirmişti. Elden gelen öğün olmaz, olsa da vaktinde bulunmaz, misali hayatı devam ederken, kendisinden iki yaş küçük Sümbül'ün, getir götür gibi işlerini de mecburen yapmak zorunda kalmıştı.

Marangozhanede herkes Modo diye seslenmeye başlamıştı. Bir müddet sonra evde, köyde, kasabada, her yerde; Modo aşağı, Modo yukarı, söylenmeye başlanmıştı. Aslında bu durumu Cemal hiç yadırgamamış, aksine Modo ismini çok beğenmişti. Kendisine Modo diye, eğlenmek için seslenenlerden bile çok hoşlanmıştı. Çünkü Modo'dan önce kendisine, Eyri diye bağırılmasından nefret ettiğini, kimselere söyleyememişti.

Sümbül arkadan geldiği için, Cemal'in yürüyüşündeki komik görüntüye tamamen hakimdi. Cemal; hem hızlı yürümeye çalıştığı için hem de bacağındaki eğrilikten, bir de omuzundaki ağırlıktan dolayı, sanki hacıyatmaz gibi, bir sağa, bir sola hareket etmekte, arkadan bakınca gülmeden yürümek, imkansız hale gelmekteydi.

Sümbül; on beş yaşında, Muhittin Ağa gibi varlıklı bir adamın tek çocuğu, sarı saçlı güzel bir köylü kızıydı. Çevrede, bir, iki sene daha beklemeye sabredemeyecek dünürcüler olmasına rağmen, Muhittin Ağa henüz kızının daha küçük olduğunun bilincinde olup, en az iki sene daha dünürcü kabul etmeyeceğini, çevreye haber salarak bildirmişti. Sümbül gerçekten de daha kadın olmaya oldukça uzak bir yapıda, aklı fikri oyunda olan küçük bir kızdı.

Sümbül, kendini bildi bileli, Cemal yanında, çevresinde, bir gölge gibi duruyor, sanki o olmasa, hep bir şeyler eksik gibi hissediyordu. Tek çocuk olması nedeniyle, Cemal'in yanında olmasına hep sevinmişti. Ama onunla oynamasından evde herkes rahatsız olmuş, hep engellemişler, ya da oynarken, Cemal sadece yardımcı oyuncu gibi olmuş. Tüm oyunlarda Cemal mecbur ebe olmuş ve hep cezayı çeken olmuş hep bir şeyler eksikmiş. Sümbül, Cemal'in abisi olmadığını bilmiş, hep bunu bastırarak söylemişler, kafasına kazımışlar. Evdeki hizmetçi bile, bunu ısrarla söyler olmuş. Ama Sümbül, Cemal'i hep sevmiş, değersiz de olsa abisi olsun diye istemiş, hep öyle bakmış, arkasından ona, hiç Eyri ya da Modo dememiş, ama abi de dememiş…

Cemal bu eve geldiğinden beri horlanmış, ötelenmiş, dövülmüş, sövülmüş ama henüz dört yaşındayken, avluda Muhittin Ağa'nın elini öptüğü anı hep hatırlamış, hep kendisine verilen yatağa, yemeğe, minnet etmiş, hatta kendisine verilen, bu arkadaş mı, kardeş mi? Her neyse, bu çocuk için dualar ediyormuş.

Sümbül'ün yaptığı yaramazlıklar yüzünden, hem sümbülün annesi Cevriye Hanım'dan hem de babası Muhittin Ağa'dan, çok dayak yermiş, ama yine de onları da severmiş, ya da belli ki, başka çaresi yokmuş. Cemal bir sağa bir sola esneyerek yürürken birden durdu.

-Sümbül askerler…

3

Yannis hâlâ söylenmekteydi,

-Bu nedir arkadaş var mı böyle şey? Sana ne bizim maaştan, üç altın aldın*, birer tane paylaşacağız, yoksa bir dahakine kendin yakalar, gerekirse kendin vurursun, tabii o yürek varsa! Yapabilirsen. Ver arkadaş bir altınımı, ben hakkımdan vazgeçmem, sen de bir* şey söyles*ene Nikos*? Bir türlü susmuyor, ısrarla Nikos'u da olaya sokmaya çalışıyordu ki Hüsmen seslendi,

-Birileri geliyor…

Nikos karşıdan gelenleri fark ettiğinde, tüfeğini omuzundan aşağıya indirmiş karşıdan gelenlerin üzerine doğrultmuştu bile,

-Duuuurrrr. diye bağırdığında, Yannis daha söylenmeye devam etmekteydi. Cemal, söylenenleri anlamadığı halde, tüfekten irkilmiş olduğundan, olduğu yerde kalakalmıştı. Sanki taş olmuş kıpırdamıyordu ki, Sümbül, birden atlayıp Cemal'in arkasına saklandı. Hüsmen seslendi,

-Eller yukarı çabuk, nereden geliyorsunuz bu saatte, nereye gidiyorsunuz? Elinizde belgeniz var mı?

Yunanlılar İzmir işgalinden iki ay sonra taşkınlıklar çoğalınca, şehirlerarası ulaşımları takip etmek amacıyla seyahatleri kısıtlamış, izne tabii hale getirmişti, ancak; bazı uç karakolları bundan vazife çıkartarak köy, kasaba, il, ilçe her yerde seyahat belgesi sorgulamaya başlamış, keyfi uygulamalarla köylüden üç beş, ne koparırlarsa faydalanmaya başlamışlardı.

Bu arada, askerler bir şeyler söylüyor, ama ne Cemal ne de Sümbül tek kelime anlamıyorlardı, derken Hüsmen,

-Az biraz durun, ben bir bakayım. dedi ve biraz daha yaklaştı. Bu arada, Nikos, tüfeğini doğrultmuş, parmağını tetiğe dayayıp, hazır halde, kıpırdamadan, avına atılmayı bekleyen bir kobra yılanını andırıyordu, Hüsmen;

-Allah seni kahretmesin be Modo, dedi gülerek:

-Hayırdır bu saatte? Niye geç kaldın bu kadar? Hafifçe kafasını kaldırarak Cemal'in arkasına saklanan, küçük kızı kafasıyla işaret ederek:

-Kim lan bu kız? Yoksa kız mı kaçırdın hergele? dedi pis pis sırıtarak, Nikos hiddetle bağırmaya başladı.

-Hüsmen Efendi! Hüsmen Efendi! Ne konuşuyorsun orada? Ne anlatıyorsun? Biz ne söylüyorsak onu tercüme et, kendi kendine sorgulama yapma, diye çıkıştı ve devam etti,

-Sor bakalım, belgeleri var mı? Nereye gidiyorlar? Hüsmen gülerek,

-Komutanım ne belgesi, bu bizim Modo. Şu ilerdeki Yağızlar köyünden Muhittin Ağa'nın beslemesi, kız kaçırmış galiba, elinden kızı alıp, anasına, babasına teslim edelim, sıkıntı çıkmasın. Yannis söze atladı:

-Vay namussuz, piçe bak sen, şu topal bacağına, şu kamburuna bakmadan kız kaçırmış ha! Nikos söze girdi:

-Hüsmen Ağa, kızın gönlü var galiba*, baksana peşinden ayrılmıyor,* Hüsmen:

-Yok Komutanım, ne gönlü olacak bacak kadar çocuk işte*, kandırmıştır bir şekilde, şimdi anlarız.*

-Modo; kız kimin kızı*? Baş*ın belada mı *lan? Arkandan gelen var mı? Vurmasınlar sizi,* dedi sırıtarak, Cemal, korkudan kaskatı kesilmiş, sözcükler ağzından çıkamıyordu, kendini zorluyor ama yok, çıkmıyordu işte, Hüsmen:

-Lan oğlum söyle bak, bizi uğraştırma, bu Rumlar şimdi seni de, kızı da vururlar bak, dedi. Sümbül, birden konuşmaya başladı:

-Amca ne kız kaçırması? O benim ağabeyim bi kere, ne demekmiş kız kaçırmak, insan hiç bacısını kaçırır mıymış? Hüsmen'in gözleri hayretle açıldı, sırıtmasının yerine ,yüzünde gergin bir hal oldu, tabii ya bu Muhittin Ağa'nın kızı Sümbül olmalıydı, Yüzünü görmese, sesini bilmese de, Muhittin Ağa'nın kızı olduğuna kani olmuştu, hemen karar vererek:

-Tamam kızım tamam, Hadi Modo siz geç kalmayın, gidin çabucak, dedi ve Nikos'a dönerek:

-Komutanım tamam, kız Muhittin *Ağa'nın* kızıymış*,* sıkıntı yok*, sal gitsinler, hadi biz de geç kalmayalım, hava iyice kararda bak,* dedi ve yürümeye başlayacaktı ki Nikos atıldı:

-Duuurrrrrr, kimi salıyorsun sen? Kime sordun da gönderiyorsun? Belgeler nerede? diye sert bir sesle bağırdı. Hüsmen, Nikos'a doğru birkaç adım atarak:

-Komutanım, Muhittin Ağa *sayılan, sevilen bir adamdır, sizi memnun eder*, derken eliyle Cemal ve Sümbül'e gidin şeklinde işaret etti, geri Nikos'a doğru döndüğü anda Nikos tüfeğin dipçiğini Hüsmen'in suratının ortasına geçirdi. Darbenin etkisiyle yere savrulan Hüsmen, neye uğradığını anlamadan, Nikos

tepesine dikilip tüfeğini doğrulttu. Zaten altınları alamamanın siniri de vardı, burada Hüsmen'i vursa hiçbir ceza almaz, aksine, ödül bile alırdı. En fazla karakol komutanı biraz bozulur, belki daha iyi bir göreve gönderilirdi. Bütün bunları düşünürken, Yannis de Cemal'in önüne dikilmiş:

-*Dur nereye zorluyorsun dur? Gidemezsin belgelerini göster?* diye konuşuyor ama Cemal ve Sümbül, söylenenlerin tek kelimesini bile anlamıyordu. Hüsmen bir eliyle ağzındaki ve burnundaki kanı temizlerken:

-*Komutanım bir kamburla,* küçük bir kız çocuğu işte*, ne belgesi şuradaki köye gidecekler, ben kefilim, etmeyin zarar ederiz bu işten*, diye dil dökmeye başladı. Hüsmen akıllı adamdı, bu işin sonu iyi yerlere varmazdı. Muhittin Ağa, Modo'ya sahip çıkardı mutlaka, hele ki işin içinde kızı varken, bu işi uzatır, Yunan komutana yedirir, içirir bu iki aptalın yanında Hüsmen'in de ipinin çekilmesine vesile olurdu.

Nikos Hüsmen'e karşı isyan bayrağını kaldırmıştı bir kere, şimdi geri çekilmekte olmazdı, bu işi bir şekilde çözmek ve kazançlı çıkmak lazımdı.

Bu arada Yannis, hâlâ Cemal ve Sümbül'e bir şeyler anlatmak derdinde, söylenmekteydi. Nikos, bir adım geri çekildi ve bağırdı:

-*Ayağa kalk, derhal!* Diye ekledi. Hüsmen yavaş yavaş ayağa kalktı. Eğilip ağzında kalan kanları yere tükürdü. Nikos, devam etti.

-*Yürü, söyle şunlara, onlarda bizimle geliyor*. Hüsmen, tam Nikos'a dönüp bir şeyler söylemeye yeltenmişti ki, Nikos sözünü kesti:

-*Yürü dedim*. Hüsmen, çaresiz başını eğdi. Çocuklara durumu ne kadar anlatsa da, çocuklar ağlaya ağlaya çırpınmaya

başladılar. Nikos, kızıyor, sürekli bağırıyor, tüfekle dürtüyor, Cemal ve Sümbül'ü, geri kasabaya doru yürümeye zorluyordu.

Yannis, kızın kolundan tutmuş, çekeliyordu. Hüsmen, olayın kontrolden çıktığını anlamıştı, ama çaresiz susuyor, karakola kadar dayanması gerektiğini biliyordu. Sürekli Cemal'e:

-Modo kızı sustur, bir şey olmaz, sakin olun, bunlar sadece havlar, ısırmazlar, diye telkin vermeye çalışıyor, ama her defasında Nikos'dan azar yiyordu:

-Türkçe konuşma! Anlayacağımız şekilde konuş pis herif, neler söylüyorsun kim bilir? Bakalım karakola kadar dayanabilecek misin? diye tehditlere de başlamıştı.

Nikos da olayların kontrolden çıktığını fark etmiş, ne yapması gerektiğini düşünüyordu, bu işten sıyrılması lazımdı, sinirlerine hakim olamamış, o dipçiği vurmuştu bir kere. Oysa Yunanistan'dan ayrılırken neler hayal ediyordu. Güzel İzmir'e gidecek, Yunan bayrağını kalelerde sallandıracak, göğsüne madalyalar takılacaktı. Eve döndüğünde babası madalyalarıyla gurur duyacak, annesi sevinçten çığlıklar atarak ağlayacaktı. Ama bunlar o kadar uzaktaydı ki…

Yannis tüfek zoruyla Cemal'i yürümeye zorlarken, bir taraftan da kolundan tuttuğu Sümbül'ü çekelemekteydi, Biraz hızlı çektiği sırada, kızcağız yere düşüp sürüklendi, üzerine giydiği feracesi yere takılıp yırtıldı, kızın baldırları açıkta kaldı…

4

Cevriye Hanım telaş içinde avluda bir aşağı bir yukarı söylenerek yürümektedir,

*-Nerede kaldı bunlar? Şimdi gelir ağa, ben ne diyecem ne edecem? Ağa köpürür, nerden gönderdim? Bir seferde zaman*ında *getir? Neye, kime takıldı yine bu uğursuz?* Evin giriş kapısının eşiğinde dikilen hizmetçi kız, Hanımını gözlemektedir, bu durum, biraz keyifli, birazda eğlencelidir,

-Oh olsun, bir beşiği yapıp da getiremedi pis kambur, diye söyleniyordu, Beşik dediği de Marangozhanede çalışan Cemal'den ikinci kızı için, yapmasını istediği tahtadan beşik, Cemal, bir an önce yapıp bitirmeyi istemez miydi? Beşiğin en kralını yapıp getirirdi, ama ustasına ne derdi? Nasıl anlatırdı? Onca işin arasında keyfi iş yaptığını ve işyerinin malzemelerini kullandığını, nasıl anlatırdı. Yine de her gün birkaç dakika da olsa çabalıyor, çıkma parça buluyor, yapmaya çalışıyordu, neredeyse bitmek üzereydi, boncuklarını bile hazırlamıştı,

Kızıl meşeden yapılmış, üzeri oymalı, demir tokmaklı, dış kapı açılmaya başladığında kapının üzerinde bulunan çan kapının ivmesiyle sallanıp, gürültülü bir şekilde çalmaya başladı. İçeriye tüm heybetiyle Muhittin Ağa girdi, Cevriye Hanım, hemen beyi karşıladı, hizmetçi kızda koşup beyi karşıladı. Muhittin Ağa:

-*Hayırdır? Bir* şey *var, ne oldu? Hele anlat bakıyım Hanım,* dedi ve iki katlı ahşap cumbalı konağın sofasından içeriye yürüdü, arkasından Cevriye Hanım ve hizmetçi kızda içeri girerken Cevriye Hanım:

-*Yok bir* şey bey*, ne olacak? Yok bir* şey, Muhittin Ağa:

-*Var var,* söyle hadi, arkada dikilen kıza döndü:

-Hamide çok açım, diye hizmetçi kıza seslendi, balkon gibi geniş verandaya çıktı, Hanımı da peşinden geldi. Cevriye Hanım, hemen köşede duran tulumbanın kolunu pompalamaya başladı, tulumbanın ağzından su akmasıyla Muhittin Ağa elini, yüzünü bir güzel yıkadı, eliyle bembeyaz olmuş saçlarını ve bıyıklarını düzeltti, Cevriye Hanım, omuzunda tuttuğu peşkiri beye uzatıp, kurulanmasını izledikten sonra, peşkiri alırken:

-*Senin Modo, yine yok ortalarda*, diye usuldan konuyu açmaya çalıştı. Muhittin Ağa içerideki odaya girerken söylenmeye başladı:

-*Söyle söyle, çekinme, yine ne dolaplar çeviriyorsun? S*öyle hadi, derken yerden hafif yüksekçe hazırlanmış, tepsinin kenarında, pamuktan doldurulmuş, büyükçe mindere yerleşti. Büyük bir bazlamayı ortadan önce ikiye, sonra parçalardan birini de ikiye bölerek, dörtte bir hale gelmiş bazlamanın köşesini, kuzu kaburgalarından yapılmış nohut yemeğinin içine batırdı. Yemeğin yağlı suyuyla ıslanmış ekmeğin nerdeyse yarısını ağzına sokuşturdu. Sonra aceleyle ağzındaki ekmeği çiğnerken, tahta kaşıkla

Yaratıcı, tüm insanlara eşit davranmamıştır. Eğer eşit davransaydı, Modo, topal ve kambur doğmazdı. Eğer eşit davransaydı, henüz dört yaşındayken anasını, babasını, kardeşlerini, evini ocağını elinden almazdı. Eğer eşit davransaydı, bunca acıyı çileyi çekmesine izin vermezdi. Eğer eşit davransaydı, herkes Modo gibi "EFSANE bir KAHRAMAN" olurdu...

tilkikitap.com

KDV muafiyeti uygulanmıştır.

ISBN: 978-625-5896-97-1